На 32 г. съм, с нормално отношение и желание за секс (по-скоро любене, както и аз като вас го наричам). Преди години имах дълга връзка, сексът беше задоволителен, а мъжът - първият в живота ми. След време се разделихме и срещнах друг, уникален партньор, който събуди моята сексуалност. От първата ни интимна среща почувствах нещо като дежа вю, имах чувството, че го познавам отдавна. Такъв пълен сексуален синхрон се получи! Никога преди не съм се любила с такова усещане за другия. И в тези мигове, без да искам, очите ми се насълзяваха от желание, а тялото ми изпадаше в безтегловност. Чувствах се като най-желаната, най-страстната и най-горещата жена на света. Как се нарича този емоционален връх, това състояние, при което една жена плаче от любов в ръцете на любимия мъж? И да иска да дава и да получава още и още? Любов ли е това, докторе, секс ли е, или просто опитност на мъжа? Любопитно ми е да разбера вашия коментар за тази уникална върховна наслада, която могат да изпитат двама души. Впоследствие с него се разделихме, той така пожела, но... такъв е животът. Забравих да добавя, че точно в тези моменти съм искала да зачена нов живот, защото смятам, че тогава се създават децата. Уви, това е тема на друг разговор. Пожелавам на всеки да изпита това усещане и да го пази като най-скъпото нещо, което притежава, защото то се среща много рядко.
Анастасия

Здравейте Анастасия,
Приятно, много ми е приятно, когато чета писмото Ви до мен. Не за друго, а затова, че наистина съм оставил частица от себе си при този вестник. По-точно на читателите на това писание. Сиреч –не е било за ден или за два, а за много години. И сега какво – вече го четат децата на тези, които някога са били деца. Ето, това е. Иначе казано - шоуто продължава. И ще съм много щастлив, ако дори и след мен това шоу продължи. Това съвсем сериозно. Защото по-хубаво от една традиция няма. Но това в общ план, а сега конкретно за Вас самата.
Вижте, ние се раждаме с една предопределеност. Сиреч – генетична памет. Генетична

памет и предопределеност. Всъщност – предопределеност за физически и психически личностни особености. И затова сме различни. Различни с различните си физически и психически качества. Но още в ранните си детски години ние лека-полека осъзнаваме тази своя бъдеща съдба. И водещ въпрос, който я разкрива в зората на нашето детство е :" какъв или каква искаш да станеш , като пораснеш голям или голяма.?" И от там насетне започва всичко. И все търсим и търсим. Но преди това макар и скритичко мечтаем. И порастваме неусетно. Понякога без да искаме, спираме да търсим, това за което мечтаем. А търсим това, което близките до нас искат от нас. Да кажем – родители, роднини и приятели. И вече губим самите себе си. Губим, за да са щастливи другите, а не ние. И всъщност вече не търсим мечтите си. Не търсим самите себе си. И изведнъж разбираме, че всъщност това наше търсене вече няма смисъл. Защото това вече не сме ние. И това което намираме тогава всъщност няма никакъв смисъл. Защото тогава вече не сме ние, това вече не съм аз. И идва на дневен ред най-голямото разочарование в живота ни. Аз вече не е равно на Аз. Тоест аз не съм такъв, а инакъв защото другите около мен са поискали това. И тогава губя себе си! А после... После следват много, много варианти. Но най-важният?

Най-важният за нас е – не да се противопоставяме, а главното е да разберат тези до нас, че аз вече съм личност. Точно така една личност, която има своите мечти. Своите планове за бъдещия си живот. Но и своята съдбовна предопределеност. За това или онова в живота си. И най-вече в кого ще се влюбя. С коя или с кой ще си паснем в леглото и в живота си. А това е много важно. Защото казват – търкулнало се гърнето и си намерило похлупака. Ама това не е никак случайно. Помните ли – в гимназията, когато учехме химия, помните ли? Та там се говореше за така наречените валенции. И имаше действие събиране само при тези вещества или атоми, които бяха са еднакви валенции. Защото, когато са с различни валенции – те се отблъскват. Сиреч не стават един за друг. Ето за това има толкова много нещастие под това небе. Защото тези наши близки хич не ги е еня имаме ли ние или нямаме еднакви валенции с този или с тази, за които те мислят, че си подхождаме.

Но пък има и друго, но затова ще стане дума след малко. А сега, вече за тази велика тайна на Майката Природа, която ни събира според своите неписани закони. Повтарям – неписани закони. Сега – нека заедно да наредим пъзела, който ще Ви даде на Вас верния отговор. Казахме вече в началото, че се раждаме с едни генетична кодираност. И то, както за физически и така и за психически качества. Тез качества развиваме или не в продължение на живота си. Но след пубертета ни, вече съзрявайки за сексуален живота у самите нас започва едно производство на така наречените феромони. Всъщност те са нашата тайна визитна картичка. Но нека сега да осветлим нещата. И така феромони (цитирам –учебника по ендокринология) това са вещества – биологично активни, кодиращи определена информация за индивида – видова принадлежност, пол, възраст, физиологично състояние и прочие, които се отделят навън от него и се възприемат от друг индивид, от същия животинки вид у когото освобождават една

специфична реакция. А тази специфична реакция при нас хората може да бъди в диапазона – от силно привличане, необяснимо с никакви доводи. Та чак до силно сладострастие и най-вече огромна обич и любов. Ама любов, без която не може. И когато, както е във вашия случай, се добави и една нежност, галантност и кавалерство у партньора, тогава както се казва „стой та гледай". Не само стой и гледай – ами вече има и сълзи. Сълзи на едно не сънувано дотогава щастие във интимната любов. Всъщност не. Вие това любовно щастие сте си го мечтала. Даже и сънувала. И въобще не сте смеела да си го поискате от Съдбата си. Считала сте го за невъзможно. Невъзможно, но сте си го мечтала, ей така, тайничко –милион пъти.

И когато мечтаното и сънуваното вече е наяве, то наистина е дежа вю за Вас. И много бърза се случва и синхрона в любенето помежду Ви. Синхронът вие като жена, а той като мъж във взаимните ви любовни ласки и прегръдки. Какво повече от това? Ами това са сълзите на Вашето щастие. А за широката публика – това състояние се нарича – емпатия в любовта между една жена и един мъж. Когато любовта срещне любовта. Когато сърцето срещне сърцето. Когато душата срещне душата. И най-важната думичка тук е - взаимност. И още – взаимност и сливане. Сливане на всичко помежду Ви. Това е тази, така наречена любовна емпатия! И пак за широката публика, емпатия е състояние, в което разбираме емоциите на другия до нас. И не само това. А ги съпреживяваме. И точно тогава изпитваме заедно с него съвършеното щастие в любенето ни. Дето се казва – по-велико щастие от това в любовта на една жена и един мъж аз лично не зная. Това е!

А сега няколко думи и изречения за това, което по-горе отложих ме за после. Не ми е работа, ама се питам защо? Защо бе, джанъм, се разделихте с това хубаво, в което Господ Ви събра. Тезата Ви, че той поискал така – не ми хваща вяра в мен. Че за какво сте жена, ако не сте се постарала да хвърлите върху него своята мрежа, изтъкана от любовта Ви към него. Сиреч да го омагьосате със своята женственост. Чар е руска дума и означава магия. И даже Майката Природа във Вас точно тогава е искала да заченете. Ами какво сте чакала? Защото любовта е вечна, когато има своето продължение. И това продължение се нарича живот. Живот на дете, като плод на тази любов. И после –любовта продължава. Аз лично много съжалявам, че това не Ви се е случило. Това пак за широката публика, жени и мъже, мечтайте за любовта си, мечтайте да я срещнете на всяка цена. И я търсете. Не се уморявайте да я търсите. И ден и нощ.

А когато я срещнете, любете си от цялата си душа и сърце. Не си давайте покой и почивка. Сутрин, когато се събуждате до сбъднатата си мечта, пак мечтайте. Мечтайте за нощта, в която пак ще се любите. И нека никога да няма раздяла. Казано е, че врабченцето каца само веднъж на рамото. Не го изпускайте това врабченце.

А на вас госпожо, лично на Вас много искам пак да срещнете точния човек за Вас. И повече никога да нямате раздяла с него. Искам го от все сърце. Та затова днес си казваме довиждане със стихотворението на едно морско момиче. Тя е Силвия Милева от град Варна. И много й благодаря за това нейно стихотворение. Прекрасно е:

Раздяла

Под мощни и жестоки децибели

се скършва нашият последен ден

и плачат тихо облаците бели.

Небето се стоварва върху мен.

В далечината самолетни перки

делят пространства неми между нас,

а птици като стройни мажоретки

танцуват в черно – бяло бавен валс.

Прощавайте залези карминени

и топли нощи под звезден покров!

Мечтите лунни ще станат спомени,

пътеките ни – минала любов.

И аз ще се превърна в лястовица,

за да съм с теб дори накрай света,

ще бъда кехлибарена лозница

с вино за теб, разпалващо кръвта.

А тази утрин е така прекрасна –

денят разпъпва пролетен и нов.

Раздялата като смъртта е властна.

Сбогом единствена, моя любов!

Затова не обичам тази думичка „Раздяла". Тъжна е. Много е тъжна. А и нашият човешки живот е много кратък, за да я има тази думичка в него. И само от мен и теб зависи тя да я няма. Нали?

И накрая една песен на Голямата Лили Иванова – „За тебе бях".

{youtube}imM-c7YJ3Og{/youtube}

д-р Илия Врабчев - сексолог, психотерапевт